Proletáři „na domácí frontě"!
Soudruzi!

V mnoha částech světa kapitalismus právě teď opět spouští svou válečnou mašinérii (jež je jeho nedílnou součástí), aby zmasakroval tisíce a tisíce proletářů. Neúprosně je bombarduje a ostřeluje; úmyslně je vyhladovuje a brání jim v přístupu k vodě, nutí je navzájem se střílet, bodat nebo otravovat plynem v zákopech, znásilňovat, mučit a mrzačit…

Jedinou reakcí naší třídy na tento masakr, na tuto hrůznou intenzifikaci nelidskosti kapitalistické společnosti, je odmítnout se mu podřídit! Toto odmítnutí vychází z našich niterných potřeb a zároveň vyjadřuje naše historické třídní zájmy.

Kvůli tomu se krátce po začátku války na Ukrajině začaly na obou stranách fronty objevovat takzvané „incidenty". Vojáci obou armád se stále častěji snaží vyhnout odvodu a odeslání na frontu. Schovávají se, pokud mohou, a jsou-li donuceni ke vstupu do vojenských jednotek, snaží se při první příležitosti uprchnout a opustit své pozice. Věci zašly tak daleko, že si ukrajinští generálové stěžují na „totální rozklad armádní disciplíny". Totéž se děje, i když naneštěstí v menším měřítku, i v dalších meziburžoazních konfliktech na Blízkém východě, v Súdánu a jinde. Jak na Ukrajině, tak v Rusku byli armádní důstojníci a vojenští náboráři napadeni svými „vlastními" jednotkami.

Ale co můžeme my, proletáři žijící na „klidných" územích „domácí fronty", udělat pro to, abychom prakticky podpořili boj našich třídních bratrů v uniformách, kteří se bouří proti kapitalistické válce, a prakticky ho propojili s našimi vlastními boji? I když máme to štěstí, že žijeme dostatečně daleko od „zóny smrti", abychom netrpěli bombardováním, raketami, vojenskou okupací nebo přítomností potulných band hrdlořezů ze „speciálních jednotek"?

Naše životy denně ovlivňují škrty v „sociálních výdajích", zhoršování pracovních podmínek a stupňující se vykořisťování, zvyšování cen bydlení, potravin, energií a dalších prostředků k přežití, zvýšená sociální kontrola a represe i celková militarizace společnosti.

To samozřejmě není nic nového, tuto bídu zažíváme i v dobách kapitalistického „míru" a stejně proti ní i bojujeme. Ale během války nebo intenzivních příprav na válku musí Kapitál a jeho Stát soustředit stále větší část produkce do tzv. „válečné ekonomiky". Jinými slovy, musí rychle vyrábět zbraně, munici a vojenská vozidla, palivo, dávky potravin atd., jen aby je stejně rychle utratili v procesu masového zabíjení proletářů – tj. NÁS! A protože každý stát to musí dělat rychleji a masivněji než „nepřítel", vytváří to obrovský tlak, abychom pracovali stále tvrději, déle, s menší ochranou atd. Zároveň musí Stát zdvojnásobit propagandu národa a posvátnosti „vlasti", „demokracie" a „svobody", aby nás přesvědčil, že se máme obětovat pro zájmy Kapitálu, které nikdy nemohou být naše vlastní.

První odpověď na otázku, co dělat, tedy zní: vzbouřit se proti vlastnímu vykořisťování! Prostřednictvím stávek, okupací, blokád a sabotáží dálnic a železnic, rabováním zboží a jeho přerozdělováním v rámci naší třídy a tak dále. Během války útočíme na výrobu, zhodnocování a reprodukci kapitálu potřebného pro válečné úsilí. Ale bojujeme také tím, že hájíme naše třídní zájmy v opozici proti zájmům vládnoucí třídy, podvracíme její pohádku o „národní jednotě"! Naši třídní nepřátelé budou také muset poslat více policistů a vojáků, aby se pokusili potlačit naše boje – a ti budou chybět při lovu dezertérů a uprchlíků, při vynucování mobilizace, při střežení hranic… a jejich loajalita vůči státu není stoprocentně zaručena. Koneckonců, vzpoury v ruské armádě v únoru 1917 byly vyvolány, když vojáci dostali od svých důstojníků rozkaz potlačit stávkující dělníky v Petrohradu!

Aby byl náš útok na válečnou mašinérii přímý a efektivní, musíme svou podvratnou činnost zaměřit na několik oblastí:

★ **Musíme narušit vojenskou infrastrukturu**, jako jsou muniční sklady, železnice, přístavy, letiště a silnice používané k dopravě vojsk a vojenského materiálu na fronty.

Můžeme se inspirovat našimi proletářskými bratry a sestrami z kolektivů, které od začátku války sabotovaly železnice v Bělorusku a Rusku, aby zastavily dodávky vojenského materiálu na frontu.

Také se můžeme přiučit od přístavních dělníků v Janově a Terstu v Itálii a v Pireu v Řecku, kteří blokovali přepravu zbraní a munice na Ukrajinu, do Izraele nebo pro americké bombardování Jemenu.

★ **Musíme narušit armádní nábory**, odvody a nucené transporty („busifikace") odvedenců na frontu. Jak na Ukrajině (Zakarpatsko a další regiony), tak v Rusku (Dagestán a jinde) se fízlové a vojenské hlídky, které přicházejí zatýkat odvedence, setkávají s jejich rozzuřenými příbuznými a přáteli.

Žijeme-li v zemích dále od fronty, Stát dosud používá buď nějakou formu „dobrovolného" náboru, nebo nacionalistické manipulace, jako jsou vlastenecké výchovné programy, které probíhají například ve Francii nebo v Polsku, nebo je zavedení povinné vojenské služby ve fázi projektu. Pokud hledáme inspiraci, co s tím dělat, vzpomeňme na dlouhou tradici protestů a nepokojů proti vojenským náborářům a „vojenským kariérním poradcům" na amerických univerzitách, sahající až k takzvaným válkám ve Vietnamu, v Perském zálivu až po tu současnou v Gaze.

Proč by vojenští náboráři, nacionalističtí propagandisté nebo ti dobří občané, kteří udávají pro stát a odsuzují antimilitaristický třídní odpor – ti, kteří nás nutí obětovat se pro „dobro národa" – měli mít možnost žít své životy v míru a bezpečí? Pojďme se s nimi vypořádat tak, jak se naše třídní hnutí vždy vypořádávalo se zrádci a stávkokazy!

★ **Pomáhejme dezertérům utéct**, skrývejme je a umožněme jim přejít přes hranice, ale také organizujme náš boj společně s nimi! V Rusku i na Ukrajině již existují sítě, které pomáhají vojákům uniknout z armády, a my je musíme prakticky propojit s našimi vlastními sítěmi boje. To znamená bezpečné kontakty, bezpečné telefony, bezpečné domy, sbírky finančních prostředků…

Historie třídního boje nám ukazuje, že jediný způsob, jak se můžeme skutečně postavit kapitalistické válce, nikoli ve prospěch pokračování naší mizerné existence v kapitalistickém míru, ale pro úplné zničení společnosti bídy a vykořisťování, a tedy i pro ukončení všech válek, je praktické sjednocení vzpoury proletářů na bojové frontě a boje těch na „frontě domácí"!

Vzpomeňme si na zkušenosti proletářů v Iráku během tzv. první války v Perském zálivu v roce 1991, kdy se armádní dezertéři, z nichž mnozí si ponechali zbraně, shromáždili v bažinách na jihu i v horách na severu, kde společně s militantními dělníky zorganizovali povstání proti státu!

Když čelíme globální kapitalistické katastrofě, je revoluce naší jedinou perspektivou!

Otočme své zbraně proti „našim vlastním" vykořisťovatelům a proti „našim vlastním" generálům!

Bojujme společně proti kapitalistické válce a proti kapitalistickému míru!

Proměňme kapitalistickou válku v globální třídní povstání za komunismus!

★